Literatūra • menas • mokslas

DRAUGAS — šeštadieninis priedas 2003 m. lapkričio 8 d. Nr. 218 (40)

Saturday supplement November 8, 2003 No. 218 (40)

XXI JAV LB Kultūros tarybos Premijų šventė

Lietuvoje kultūra visada užėmė svarbią vietą. Ne mažesnę svarbą kultūra užima ir čia, išeivijoje. Tėvų bei protėvių išpuoselėtos ir sukurtos dvasinės vertybės apjungia tautos kultūrą. Bendravimas su tomis vertybėmis jungia žmones ir padeda tautiniam sąmoningumui. Amerikoje didelė atsakomybė tenka JAV Lietuvių Bendruomenei, kuri paveda tą darbą Kultūros tarybai. Kūrybinius laimėjimus įvertina, kultūrinius įvykius rengia ir aktyvų kontaktą su Lietuva palaiko JAV LB Kultūros taryba.

Tradicija tapusi kultūrininkų pagerbimo Premijų šventė, 2003 metais bus jau 21-moji. JAV LB Kultūros taryba, finansuojant Lietuvių fondui, išrinktuosius laureatus, kurių nuopelnai šviečia šio *Draugo* kultūrinio priedo puslapiuose, bus lapkričio 15 d., šeštadienį, 6 v.v., PLC, Lemonte, Lietuvių dailės muziejuje. Šia LB Kultūros tarybos rengiama premijų šventė iškilmingai užbaigsime karaliaus Mindaugo 750 metų jubiliejų.

JAV LB Kultūros taryba per visas Premijų šventes yra pagerbusi nemažai kultūrininkų: muzikus, teatro darbuotojus, dailininkus, žurnalistus, radijo laidų darbuotojus, ansamblius ir lietuvių operą, o paskutiniais keliais metais pagerbiami ir tautinių šokių mokytojai. Šių mūsų kultūros darbuotojų vaisiai išliks išeivijos kultūrinio lobyno istorijoje.

Premijų šventėje bus pagerbti 2003 m. laureatai. Juos išrinko sudarytos vertinimo komisijos. Muzikos premijos komisiją sudarė: pirmininkė Angelė Nelsienė, Pranas Visvydas ir Raimonda Apeikytė. Muzikos komisija premiją paskyrė muzikei, kompozitorei Giedrai Gudauskienei už jos didį muzikinį kraitį. Jos sukurtomis muzikos kompozicijomis naudojasi ne tik išeivijos dainininkai bei muzikai, bet ir Lietuvos atlikėjai.

Žurnalisto premijos komisiją sudarė: pirmininkė Gražina Kriaučiūnienė, Janina Udrienė ir Jonas Urbonas. Žurnalisto premiją komisija nutarė skirti Edvardui Šulaičiui už gausą straipsnių, reportažų ir pokalbių mūsų spaudoje.

Teatro premijos komisiją sudarė: pirmininkė Ema Dovydaitienė, Petras Maželis ir Algimantas Žemaitaitis. Teatro darbuotojos premija vienbalsiai buvo paskirta Julijai Dantienei už jos ilgametę veiklą — aktorės, režisierės ir veikalų autorės.

Radijo premijos komisiją sudarė pirmininkas Raimundas Kiršteinas, Birutė Litvinienė ir Živilė Tamošiūnienė. Radijo premiją komisija paskyrė Hartford „Tėvynės garsų" programos darbuotojui Alfonsui Dzikui už ilgametį darbą lietuviškos radijo programos labui.

Dailės vertinimo komisiją sudarė: pirmininkė Dalia Šlenienė, Ada Sutkuvienė, Laima Krivickienė, Henrieta Vepštienė, Petras Aleksa, Algimantas Kezys ir Juozas Mieliulis. Dailės komisija paskyrė premiją keramikui Rimui VisGirdai, kuris pasižymi unikalios formos ir keistų piešinių sinteze. Jo darbai nėra tradiciniai.

Tautinių šokių komisiją sudarė Tautinių šokių instituto valdyba ir nutarė 2003 m. premiją skirti tautinių šokių mokytojai Jadvygai Reginienei, paskyrusiai visą savo gyvenimą tautiniams šokiams. Ji yra „Lazdyno" tautinių šokių grupės ilgametė vadovė.

Iškilmių pabaigoje bus meninė programa. Šį laureatų pagerbimą praturtinsime ypatingai puikia muzikine programa, kurią atliks muzikai broliai Puodžiukai iš Bostono: smuikininkas Dainius ir pianistas Aidas.

JAV Lietuvių Bendruomenės ir Lietuvių fondo darbų rėmėjai, darbuotojai, buvusieji premijų laureatai, lietuvių kultūros puoselėtojai bei visi lietuviai yra nuoširdžiai kviečiami dalyvauti šioje, dvidešimt pirmoje mūsų bendruomenės kultūrinėje šventėje.

Marija Remienė
JAV LB Kultūros tarybos pirmininkė

JAV LB Kultūros tarybos pirmininkė Marija Remienė (kairėje) ir tarybos narys Leonas Narbutis įteikia žymenį aktorei režisierei Elenai Dauguvietytei Kudabienei, pagerbiant ją už 50 metų veiklą lietuvių teatro scenoje. E. Šulaičio nuotr.

Keturi dešimtmečiai prie mikrofono

Tautos kultūra — jos gyvybės šaknys. Viena kultūros šaknų Amerikoje yra lietuviškos radijo valandėlės ir jų programos. Jos, tarsi paukščiai, pasklidę po visą Amerikos kontinentą — tikri lietuviško žodžio šaukliai. Jos susikūrė su pirmąja imigracijos banga ir gyvuoja iki šiol. Jungtinėse Amerikos Valstijose dabar yra penkiolika veikiančių lietuviškų radijo programų. Per septyniasdešimt metų Amerikoje yra buvę net 48 radijo programos. Radijo valandėlėse skelbiamos naujausios žinios iš Lietuvos, lietuviškas žodis, muzika, dainos. Kai Lietuva buvo pavergta, daug programos laiko buvo skirta laisvinimo darbui. Radijo valandėlės informuoja klausytojus apie artimiausius renginius vietovėse.

Kaip ir kiekvienais metais, JAV LB Kultūros taryba tęsia tradiciją — skirti premijas lietuviškoms radijo programoms.

Alfonsas Dzikas.

Radijo premijos atrankos komisija, išklausiusi atsiųstų programų įrašus ir apsvarsčiusi kartu gautus pareiškimus, baigiamajame posėdyje, kuris vyko šių metų rugsėjo 9 d., vienbalsiai nutarė — JAV LB Kultūros tarybai rekomenduoti — 2003 metų radijo darbuotojo premiją skirti Hartford „Tėvynės garsų" programos vadovui Alfonsui Dzikui. Ši naujiena ypač džiugi Connecticut valstijos „Tėvynės garsų" programos darbuotojams ir klausytojams. Apie Alfonso Dziko nuoširdų darbą, kuriant ir vedant radijo laidas, visų „Tėvynės garsų" klausytojų vardu parašė Steponas Zabulis iš Manchester, CT. Skaitant jo aprašymą, sužinai, kaip lietuviškas radijas reikalingas ir jo valandėlės laukiamos. Man asmeniškai malonu paskelbti šią naujieną apie Alfonso Dziko pasiaukojamo darbo įvertinimą, mus sieja nuoširdus bendradarbiavimas. Hartford lietuvių radijo valandėlė „Tėvynės garsai" yra girdima per Hartford universiteto stotį, WWUH, 91.3 FM, kiekvieną sekmadienį tarp 5 ir 6 valandos vakaro. Programa yra inkorporuota Connecticut valstijoje kaip pelno nesiekianti korporacija.

Hartfordo radijo valandėlės pagrindiniai tikslai yra naujausios naujienos iš Lietuvos ir vietinės žinios, lietuviškos muzikos transliavimas, pranešimai, pasikalbėjimai, komentarai apie lietuvišką kultūrinę bei politinę veiklą.

Nukelta į 2 psl.

laureatai laureatai laureatai

Darbštumu paženklintas žurnalistas

Šiemet JAV LB Kultūros tarybos skiriama Žurnalisto premija teko Edvardui Šulaičiui, ilgamečiui lietuviškos spaudos darbuotojui. Apie šios premijos paskyrimą spaudoje buvo rašoma spalio mėnesį, kuris E. Šulaičiui yra ypatingas — šiemet spalio 15 d. jam suėjo 75 metai, o prieš 54 m., irgi spalio mėnesį, atvyko į JAV ir tuoj įsijungė į lietuviškos spaudos bendradarbių eiles, nors tai ne pirmieji jo žurnalistiniai žingsniai. Rašyti į lietuvišką spaudą pradėjo dar Vokietijoje 1946 m., tad šiemet sueina 59 metai, kaip E. Šulaitis bendradarbiauja lietuviškoje spaudoje. Tai našumu ir didžiuliu darbštumu pasižymėjęs žurnalistas, rašęs net į 22 lietuviškus laikraščius bei žurnalus, ne tik JAV, bet Kanadoje, Argentinoje, Anglijoje ir Lietuvoje.

E. Šulaitis gimė 1928 m. spalio 15 d. Kybartuose, Vilkaviškio apskr. Ten pradėjo lankyti gimnaziją, o, pasitraukęs 1944 m. iš Lietuvos, 1947 m. baigė Kasselio lietuvių gimnaziją. 1949 m. atvyko į JAV. 1953—1955 m. tarnavo JAV kariuomenėje. Baigęs karinę tarnybą, studijavo ekonomiką, prekybos administraciją ir žurnalistiką. Baigęs studijas, dirbo ekonomistu, prekybos administratoriumi. Gyvendamas Cicero mieste prie Čikagos, įsijungė į visuomeninę, kultūrinę bei sportinę veiklą, nuolat rašė ir rašo lietuviškai spaudai.

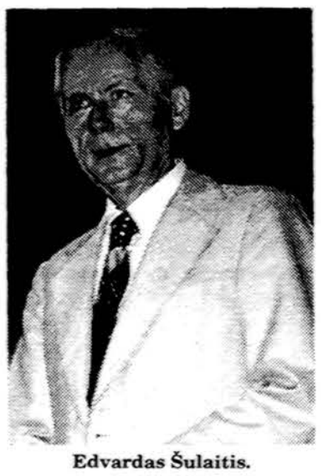

Edvardas Šulaitis.

E. Šulaitis ypač domisi sportine veikla. Jau 1949 m. Schwaebische-Gmuende buvo „Lituanica" sporto klubo šachmatų sekcijos vadovas; 1950 — Cicero lietuvių sporto klubo „Tauras" pirmininkas; 1952 — Čikagos lietuvių futbolo klubo „Lituanica" steigėjas; 1956 — Čikagos lietuvių futbolo klubo pirmininkas; Čikagos sporto klubų „Perkūnas„ ir „Neris" valdybos narys. Redagavo „Neries" ir LFK „Lituanicos" apžvalginius leidinius. 1958—1960 suredagavo ir išleido *Lietuviškasis krepšinis 1957* ir *Lietuvos sporto dešimtmetis Šiaurės Amerikoje*. Apie sportą rašė jau Vokietijoje. Atvykęs į JAV, irgi daug rašo apie sportą. Yra buvęs *Draugo* sporto skyriaus redaktoriumi (redagavo ir Lietuvos Vyčių organizacijos skyrių). *Laisvosios Lietuvos* savaitraštyje redagavo sporto ir studentų skyrius. *Vienybėje* 25 m. redagavo sporto skyrių (buvo ir *Vienybės* laikraščio Čikagos redaktorius). Redagavo *Sporto žinias* — Fizinio auklėjimo ir sporto komiteto leistą laikraštį (1957—1958 m.). Yra nuolatinis *Sporto* laikraščio Lietuvoje bendradarbis; *Lietuvos Sporto enciklopedijos*, ruošiamos Vilniuje, bendradarbis, *Pasaulio lietuvyje* redaguoja sporto skyrių ir yra red. kolektyvo narys. Apie sportą E. Šulaitis rašo įvairiuose liet. laikraščiuose bei teikia sporto žinias Amerikos lietuvių radijui ir „Margučio II" radijo programai.

Be jau minėtos spaudos, E. Šulaitis Lietuvoje bendradarbiauja *Karyje, Klaipėdoje,* Šakių *Drauge, Vorutoje, Suvalkijoje, Lietuvos ryte, Muzikos baruose, Lithuanian Weekly*. Yra Biografijos žinyno *JAV lietuviai* bendradarbis. (Yra kelių leidinių atstovas JAV).

Užsienio lietuvių spaudoje rašo beveik į visus lietuviškus laikraščius ir žurnalus: *Tėviškės žiburiuose* apie 10 m. rašė savaitinę skiltį „Čikagos vaizdai ir vargai" kurią po pertraukos buvo vėl atgaivinęs. Taip pat bendradarbiauja *Drauge, Dirvoje, Amerikos lietuvyje* (kur yra ir red. kolektyvo narys), *Eglutėje*. Anksčiau bendradarbiavo *Darbininke, Naujienose, Nepriklausomoje Lietuvoje, Laike, Argentinos lietuvių balse*. Buvo *Lietuvių enciklopedijos* bendradarbis.

Rašo ir į anglų kalba išeinančius laikraščius. Kai būna Lietuvoje ypatingų švenčių, jas aprašo spaudoje, pvz., Sporto šventes, Pasaulio lietuvių dainų šventes ir t.t.

E. Šulaitis ne tik žurnalistas, bet ir žurnalistas — fotografas, kurio daugiau negu pusantro tūkstančio nuotraukų yra spausdinta liet. spaudoje, o jo archyve yra gal daugiau negu 10,000 nuotraukų. Tai vienintelis žurnalistas, 50 metų rašantis ir fotografuojantis.

E. Šulaitis ne tik domisi sportu ir liet. visuomeniniu, kultūriniu gyvenimu, bet teatru ir muzika. Jis yra dalyvavęs visuose liet. teatro renginiuose Čikagoje ir juos aprašęs. Ypač aktyviai reiškėsi „Vaidilutės" teatro veikloje per dešimtį jo gyvavimo metų. E. Šulaitis yra redagavęs „Vaidilutės" teatro programinius leidinius bei VIII Š. Amerikos liet. teatro festivalio leidinį 1990.

Žurnalistas E. Šulaitis domisi ir liet. muzika. 1981 m. įsteigė kompozitoriaus Vl. Jakubėno draugiją. (Dabar yra jos pirmininkas). Jo pastangomis, draugija grąžino į Lietuvą mirusio Vlado Jakubėno kūrybą. 1991 m. įsteigė kompozitoriaus Vl. Jakubėno draugijos skyrių Lietuvoje.

Nuo 1993 m. E. Šulaitis priklauso Lietuvos Žurnalistų sąjungai, o taip pat ir Tarptautinei Žurnalistų federacijai. Yra Lietuvių žurnalistų sąjungos narys. (1960—1963 Čikagos skyriaus vicepirmininkas).

Yra priklausęs ir priklauso daugybei organizacijų, kai kurių buvęs ar tebėra pirmininku; dalyvavęs įvairių didžiųjų liet. renginių spaudos komisijose.

E. Šulaitis apdovanotas Argentinos liet. laikraščio *Laikas* premija; *Draugo* premija, kaip vienas darbščiausių ir ištvermingiausių bendradarbių, 2003-jų metų JAV LB Kultūros tarybos Žurnalisto premija ir Lietuvos Respublikos LDK Gedimino ordino karininko kryžiumi.

Aldona Šmulkštienė

Ilgas kelias su šokiu ir daina

Jadvyga Reginienė jau nuo pat mažens mėgo dainą ir šokį. Dar būdama moksleivė, labai domėjosi tautiniais šokiais ir apskritai visokiomis folklorinėmis žiniomis Lietuvos mokyklose. Prieš pasitraukdama iš tėvynės, priklausė chorui ir tautinių šokių vienetui. Jau tada pasižymėjo gabumais, gastrolėse talkininkavo šokių vadovams. Atvažiavus į Ameriką (Rochester, NY), šias įgytas žinias dar pagilino tautinių šokių kursuose, kuriuos tada ruošdavo Lietuvių tautinių šokių institutas. Nuo 1963 m. perėmė tautinių šokių grupę, kuriai anksčiau vadovavo Stasys Ilgūnas, su pasirinktu vardu „Lazdynas". Nuo čia ir prasidėjo ilgas ir platus kelias.

J. Reginienė, turinti patyrimo ir kituose organizaciniuose darbuose nesiribojo vien tik tautiniais šokiais. Priklauso „Arts Council of Rochester, NY". Turi privilegijas kviestis ar siūlyti įvairius menininkus. Trejus metus priklausė „Arts Grant Panel" ir ten dalyvaudavo, kai buvo dalinami New York valstijos skirti pinigai nusipelniusiom organizacijom. Jos ir a†a vyro Vinco pastangomis, buvo suruošta Anastazijos Tamošaitienės dailės darbų paroda amerikiečiams. Taip pat suorganizavusi mūsų tautinių rūbų modeliavimą vienoje kolegijoje. VII Tautinių Šokių šventės meno direktorė. Su „Lazdyno" šokėjais dalyvavo Romoje Krikščionybės jubiliejaus minėjimo proga ir buvo tos programos koordinatorė. Dar ir dabar prisimenu, kai popiežius Jonas Paulius II iš trečio aukšto laimino tūkstantinę minią ir ten šokančius lazdyniečius, įvairių tautinių šokių pynę, Šv. Petro aikštėje.

Jadvyga Reginienė.

Daugelį programų atliko Rochester, NY, ir aplinkiniuose miestuose. Net supažindino su mūsų tautiniais šokiais YMCA jaunas mergaites, kurios tam parodė labai didelį entuziazmą. Atliko programą Kodak auditorijoj. (O juk Rochester, yra vadinamas „Kodak City" — su daugiausia darbininkų). KPAA (Kodak Park Athletic Association) prezidentas atsiuntė Jadvygai padėkos laiškutį, pareikšdamas, kad tie jauni šokėjai praskaidrino niūrią dieną ir atnešė publikai švelnios pavasariškos nuotaikos.

Taigi, visuose pasirodymuose amerikiečių visuomenei vis skambėjo žodžiai: „Lithuania", „Lithuanian dancers", „Lithuanian Culture", „Lithuanian colorfull costumes", na, ir, žinoma, Jadvyga Reginienė. Tai Suvalkijos duktė, mūsų poeto Maironio apdainuotos Lietuvos:

Ten kur sesutė rūta dabina
Kasas nuo mažens,
Kur juodberėlį brolis augina
Balnot ant rudens.

Kostas Mačiulis

Šio šeštadienio priedo puslapiuose:

Premijos — jau dvidešimt pirmąjį kartą. — 1 psl.

Susipažinkime su premijų laureatais. — 2 psl.

Pagerbtas muzikas Faustas Strolia. Paroda Lietuvos konsulate New York, NY. — 3 psl.

Muzikai A. ir D. Puodžiukai Premijų šventėje. Kanadiečiai atveža modernaus meno parodą. — 4 psl.

Laureatai

Radijo premija

Atkelta iš 1 psl.

Pirma „Tėvynės garsų" laida, su vietinių lietuvių finansine parama, prabilo į Connecticut lietuvius 1957 metais kovo mėnesį per WPOP — AM stotį. Šių, 2003 m., kovo mėnesį radijo programa pradėjo 47 transliavimo metus.

2003 metai Alfonsui Dzikui neeiliniai — jubiliejiniai: sueina lygiai 40 metų kai jis darbuojasi šioje radijo programoje. 1963 m. Algimantas Dragūnevičius pakvietė jį būti pranešėju ir tada Hartford radijo klausytojai išgirdo jo balsą pirmą kartą radijo bangomis. Vėliau, susilpnėjus Algimanto Dragūnevičiaus sveikatai, jis perėmė „Tėvynės garsų" programos vadovavimą.

Alsonfas Dzikas gimė Kaune 1938 metais. Į Ameriką su tėvais atvyko 1949 m. ir apsigyveno Elizabeth, New Jersey. New Yorke 1960 m. įsigijo bakalauro laipsnį „Mechanical Engineering" Brooklyn Polytechnic Institute, o 1967 m. verslo administravimo magistro laipsnį (MBA) University of Connecticut. New Yorke aktyviai dalyvavo Studentų ateitininkų ir Studentų sąjungos veikloje.

Tarnaudamas Amerikos kariuomenėje, įsigijo kapitono laipsnį.

Alfonsas Dzikas užaugo bendruomenininkų namuose, tad jo visapusiška ir aktyvi veikla įvairiose organizacijose nereikia stebėtis. Prieš 51 m. jo tėvas Stasys Dzikas buvo pačios pirmos LB Tarybos narys, veiklus visuomenininkas ir spaudos korespondentas.

A. Dzikas aktyvus Šv. Trejybės parapijoje Hartforde, 1968 m. pirmą kartą išrenkamas į LB Hartfordo apylinkės valdybą, buvo pirmininko, vicepirmininko, sekretoriaus pareigose ir lietuvių atstovas Hartford „Mayor's All Americans Council". Šiais metais devintą kartą išrenkamas į JAV Lietuvių Bendruomenės Tarybą, buvo jos vicepirmininkas. A. Dzikas taip pat yra aktyvus Lietuvos Vyčių organizacijoj. Neatskiriamas jis nuo tautinių šokių grupės „Beržėlis" Hartforde veiklos. Šio ratelio įkūrėja ir vadovė — Dziko žmona Dalia Dzikienė. Tad jis nuolatinis šios šokių grupės muzikos technikas, fotografas, rėmėjas.

Alfonsas turi gerą patirtį vadovauti ir dideliems renginiams; 1981 metais pirmininkavo Šiaurės rytinio pakraščio lietuvių tautinių šokių šventei Hartforde. 1984 m. Šv. Kazimiero 500 metų paminėjimo koncertui, 1987 metais — 600 metų Krikščionybės paminėjimo koncertui, abu renginiai vyko Bushnell Memorial salėje, Hartforde. Mokytojavo Hartford „Švyturio" lituanistinėje mokykloje, dėstė lietuvių kalbą ir dainavimą.

Bet daugiausia jėgų ir energijos Alfonsas Dzikas skiria radijo programų ruošimui. Jis su pagarba prisimena buvusius „Tėvynės garsų" pranešėjus Leoną Adamkevičių — Lėtą, Juozą Benešiūną, Zitą Dapkienę, Jurgį Petkaitį, Vladą Plečkaitį, Nijolę Rūkaitę, Algimantą Dragūnevičių, Lionę Simonaitienę. Šiuo metu jis yra subūręs stiprų „Tėvynės garsų" darbuotojų būrį. Tai Birutė Bernotienė, Asta Nenortienė, Evaldas Malinauskas, Raminta ir Tomas Nenortai ir ypač Lionginas Kapeckas, kuris jau 37 metus energingai darbuojasi su Alfonsu. Pavaduodamas Alfonsą, Lionginas dažnai paruošia radijo laidas.

Į radijo pranešėjų gretas jis įtraukė ir šeimos narius — žmoną Dalią — ji dirba pranešėja nuo 1995 metų, ir — sūnų Saulių, kuris programos paruošimo techniku ir pranešėju yra nuo 1988 m.

Kaip pasakojo Alfonsas Dzikas, šiandieninės radijo programos skiriasi nuo ankstesnių, jose nebereikia raginimų kovoti už laisvę ir nepriklausomybę tėvynei Lietuvai. Tai radijo laidų vedėjas ieško naujų būdų ir formų, kaip sudominti šiandieninį klausytoją. Laidose skamba įvairi muzika, parenkama pagal žmonių pageidavimą; girdėti įvairios paskaitėlės kultūrine, religine, politine tematika. Radijo studijos svečiai dažnai būna įdomūs žmonės, kurie savo mintimis pasidalija su klausytojais.

Sigita Šimkuvienė

Režisierė, aktorė, autorė

Julija Dantienė.

2003-ųjų metų Teatro premijos laureatė yra Julija Aleksiūnaitė-Cijūnėlienė-Dantienė. Šią premiją skiria JAV LB Kultūros taryba, finansuoja Lietuvių fondas.

Julijos Dantienės sceninė veikla yra labai įvairiapusė. Ji ir aktorė, ir režisierė, ir daugelio veikalų autorė. Jos kūryba apima visą žanrų amplitudę — nuo komedijų iki rimčiausių Sibiro tremtinių temų. J. Dantienė pati rašė ir aranžavo kitų autorių veikalus visiems — vaikams, jaunimui, vyresniesiems. Visi jie persunkti žmogiška dvasia, lakia vaizduote, paprastumu, išradingumu, tikrumu. Mėgstamiausias autorės žanras — komedija, per kurią ji moka kalbėti apie rimčiausius dalykus. Kaip pati autorė sako: „Niekada nerašiau ir nekūriau dėl garbės, pripažinimo ar įvertinimo. Kūriau, nes lietuvybė — mano gyvenimas. Jeigu mano kuris nors veikalas ar pastatytas renginys prajuokino ar pralinksmino žmones, jeigu kažkam pakėlė nuotaiką ir padėjo užmiršti kasdienybės rūpesčius tai man ir yra didžiausias atpildas". Dauguma Julijos Dantienės parašytų ir surežisuotų veikalų yra lietuvių išeivijos gyvenimo aktualijų atspindys.

J. Dantienės sceninis gyvenimas prasidėjo dar vaikystėje Lietuvoje, Panevėžio mokykloje. Išvykusi iš tėvynės, vaidino Kemptene, Vokietijoje. Atvykusi į Waterbury, CT, greitai įsitraukė į ten įsikūrusią aktorių grupę, su kuria vaidino apie dvejus metus.

Persikėlusi į Čikagą, J. Dantienė įsitraukė į Čikagos Scenos darbuotojų sąjungą ir kartu su žymiais to meto lietuvių aktoriais vaidino daugelyje šios sąjungos pastatytų spektaklių, kuriuos tada režisavo I. Tvirbutas, A. Rūkas, S. Pilka, A. Dikinis, Z. Kevalaitytė-Visockienė ir kiti. Scenos darbuotojų sąjunga buvo teatro mylėtojų būrys, kuriam ilgą laiką vadovavo operos solistė Sofija Adomaitienė. Ši sąjunga pastatė kelias dešimtis spektaklių. Scenos darbuotojų sąjungoje Julija Dantienė darbavosi dešimtį metų.

Šalia vaidybos, J. Dantienė taip pat kūrė ir režisavo savo parašytus vaidinimus. Vienas ryškių pavyzdžių — spektaklis „Snieguolė ir septyni nykštukai", kuriame su šiuolaikiniais pasakos motyvais buvo vaizduojamas tuometinis išeivijos gyvenimas. „Trumpame vaidinime puikiai susipynė talentingos Julijos gabumai kur ji ir autorė, ir režisierė, ir pasakos pasakotoja, ir čia pat scenoje besisukiojanti klastinga karalienė..." — po spektaklio *Draugo* dienraštyje taip rašė Danutė Balčienė.

Įvairiapusiškas J. Dantienės talentas pasireiškė ne tik teatre. Dešimt metų iš eilės ji buvo madų parodų komentatorė, vadovavo pokyliams, dalyvavo programose, kurias rengė Lietuvos Dukterys, seselių rėmėjai, skautai, ateitininkai, Tautinė sąjunga, Dzūkų, Gydytojų draugijos, Ramovėnų, Jaunimo centro, *Draugo,* Montessori mokyklos ir kitos organizacijos. Kaip J. Dantienė sako: „Dirbau visiems, svarbu, kad tik lietuvybei". 1976 m. J. Dantienė pravedė V Tautinių šokių šventę, kurioje, kaip garbės viešnia, dalyvavo JAV prezidento žmona Betty Ford.

Gyvendama Lemonte, J. Dantienė daugelį metų buvo lituanistinės mokyklos direktorė ir šeštos klasės mokytoja. Rašė vaidinimus mokiniams, subūrė tėvus į Dramos mėgėjų būrelį, beveik dešimt metų rašė ir režisavo įvairius spektaklius, komedijas. Šie renginiai sutraukdavo daug publikos ir būdavo tokie populiarūs, kad gerbėjai užsisakydavo vietas ateinantiems metams. Korespondentas V. Būtėnas 1974 m. *Dirvoje* po vieno spektaklio rašė: „Linksmo literatūrinio ir teatrinio žanro atstovų savo tarpe turime vos kelis, kurių darbais didžiuojamės. Tai A. Gustaitis, dr. S. Aliūnas — Aloyzas Baronas, V. Žukauskas, B. Pavabalys — L. Žitkevičius, V. Bražėnas ir gal dar vienas kitas. Šalia jų Čikagos apylinkėje Lemonte iškyla ir dar viena to žanro gabi atstovė akt. Julija Aleksiūnaitė-Cijūnėlienė". Lemonto gyvenimas virte virė, o Julija Dantienė buvo Lemonto meninės veiklos širdis. 1970 m. savo veikale „Pranašystės" autorė sakė, kad kada nors Lemontas bus Lietuvių centras. Didele dalimi prie to prisidėjo ir pati šio kūrinio autorė — aktorė, režisierė, veikėja Julija Dantienė.

Vėliau ketverius metus su savo vyru Algiu J. Dantienė gyveno Puerto Rico. Ir ten nerimo lietuviška Julijos dvasia. Ji suorganizavo, kad per Puerto Rico televizijos meno laidas būtų pasakojama apie Lietuvą, Čiurlionį, apie Lietuvos meną ir tautosaką.

Nuo 1982 m. J. Dantienė atsikėlė gyventi į Philadelphijos apylinkes. Ir vėl energinga menininkė kibo į darbą. Įkūrė Teatro būrelį, vėl rašė vaidinimus, režisavo spektaklius, ruošė meninius renginius. Įsteigta Teatro grupė su režisierės pastatymais vaidino ne tik Philadelphijoje, bet ir važinėjo po kitus miestus: New York, Cleveland, Washington, Baltimore, Rochester ir kitus. Buvo pastatyti pačios režisierės parašyti vaidinimai „Prie dangaus vartų", „Šeimos portretas", „Nebūta" ir kiti. O kiek renginių lituanistinei mokyklai, lietuviškoms organizacijoms! Kaip ir anksčiau, autorės mėgstamiausias žanras — komedija. Neveltui 1986 m. po spektaklio New Yorke apie Juliją Dantienę rašė: „Ji tikrai parodė, kad sugeba apvaldyti komedijos formą, sugeba pasijuokti iš dabarties gyvenimo ir sukurti juokingas komiškas situacijas. Moka ji ir režisuoti, moka dirbti su jaunimu ir iš jo išgauti kiek tik galima daugiau vaidybos".

Nuo 1986 m. Julija Dantienė apsiėmė vadovauti šiaurinės NJ ir Philadelphijos apylinkėse girdimai radijo laidai „Bendruomenės balsas". Dauguma tų pačių redaktorių jau daugelį metų veda radijo laidas. Kai kurie išėjo, atėjo nauji, o Julija jau daugiau kaip 18 metų su visais randa bendrą kalbą, sugeba šiltai ir tvarkingai vadovauti šiam šauniam kolektyvui.

Taip pat reikia paminėti, kad Julija Dantienė reiškėsi ne tik išeivijos meninėje veikloje, bet aktyviai dalyvavo ir tebedalyvauja Lietuvių Bendruomenės visuomeniniame gyvenime. Ji yra Philadelphijos apylinkės LB valdybos narė, kelias kadencijas buvo JAV LB Tarybos narė ir Pasaulio lietuvių seimo narė.

Raimonda Rukšienė

Namuose ir širdyje visad skambėjo muzika

JAV LB Kultūros tarybos 2003 metų Muzikos premijai skirti pirmininkė Angelė K. Nelsienė ir komisijos nariai: muzikė– kompozitorė Raimonda Apeikytė ir poetas–žurnalistas Pranas Visvydas vienbalsiai siūlo kompozitorę Giedrą Gudauskienę 2003 metų premijai.

Giedra Gudauskienė.

Giedra Nasvytytė gimė 1923 m. 7 d. Kaune Salomėjos (Banaitytės) ir dr. Motiejaus Nasvyčių šeimoje. Tėvų skatinama, nuo septynerių metų pradėjo skambinti fortepijonu pas pusseserę Birutę Nasvytytę–Smetonienę. Kauno valstybinėje konservatorijoje studijavo prof. Lidijos Dauguvietytės–Malko fortepijono klasėje, o iš dėdės komp. prof. Viktoro Banaičio gavo pirmąsias kompozicijos pamokas. Vokiečių okupacinei valdžiai uždarius konservatoriją, mokėsi dainavimo privačiai, lankė dramos studiją, akompanavo sesers Danutės Nasvytytės modernaus šokio studijoje.

Tremties metais pasitraukus nuo bolševikų okupacijos į Vokietiją, tęsė kompozicijos studijas. 1944 m. susituokė su dr. Juozu Gudausku (1912–1999), kuris buvo didelis muzikos mylėtojas ir rėmė žmonos kompozicijos studijas. Atvykus į JAV, Čikagoje 1946 m. pradėjo studijuoti Roosevelt kolegijoje ir baigė bakalauro laipsniu. Tęsė ten pat pedagogikos studijas, o, persikėlus į Santa Monica , netoli Los Angeles, Kalifornijos universitete studijavo džiazo improvizaciją.

Gudauskų namai buvo tarsi muzikos studija – čia buvo rengiami muzikos vakarai, skambėjo įvairūs instrumentai.

Būdama nepaprastos energijos ir ryžtingumo moteris, ji sugebėjo suderinti gausios šeimos–motinos, žmonos ir kompozitorės pareigas. Sukūrė per 70 vokalinių bei instrumentinių kūrinių, apie 50 dainų. Savo talentu dosniai dalinosi su Los Angeles lietuviais, dažnai dalyvavo šio telkinio kultūriniame gyvenime, visur talkino, kur buvo kviečiama ir prašoma padėti. Mėgo jaunimą, todėl parašė keletą itin jaunimo mėgstamų dainų Onos Razutienės vadovaujamam Los Angeles Lietuvių Bendruomenės ansambliui „Spindulys" (viena dainų „Gintariniai karoliukai" tapo tradicine visų jų koncertų programose).

Nuo kūrybinės veiklos pradžios sukūrė įvairių žanrų opusų: muziką dramos spektakliams (Alės Rūtos „Gyvulių pasaulis", K. Ostrausko „Kanarėlė", Babicko „Gintaro žemė", Vytės Nemunėlio „Meškiukas rudnosiukas" – premjeroje talkino muz. Adolfas Narbutas, meškiukas Rudnosiukas – jo sūnus Rimas. Mirus poetui Bernardui Brazdžioniui, šis kūrinys „Spindulio" ansamblio vėl pakartotas, meškiuko rolę atliekant A. Narbuto anūkui, Rimo sūnui Tomui Narbutui.

Sukūrė operetę „Aldona" (libretas K. Vidžiūnienės), dainų J. Aisčio, B. Brazdžionio, F. Kiršos, J. Tysliavos, P. Orintaitės, P. Lemberto, V. Mykolaičio Putino, V. Kevalaitienės ir kt. tekstais, harmonizavo liaudies dainų. Parašė studijas apie lietuvių liaudies giesmes, vestuves, dainas, lietuves kompozitores.

Kiti kūriniai: „Metų laikai" – populiarių dainų ciklas (1975 m.), dainos koloratūrai „Variations for Piano on Lithuanian Folk Theme" (1978), Lietuvių liaudies dainos anglų kalba JAV mokykloms. 1987 įrašyta jos kūrinių fortepijonui kasetė–garsiajuostė, kurioje skambina Raimonda Apeikytė ir Manigirdas Motekaitis. Siuita „Los Angeles vaizdai" buvo atlikta Brentwood–Westwood simfoninio orkestro, minint JAV 200 metų sukaktį. 1981 m. tas pats kūrinys atliktas, minint Los Angeles miesto 200 m. sukaktį.

Sovietinės okupacijos metais Lietuvoje apie Giedros Gudauskienės muzikinę kūrybą buvo nutylima, tačiau po nepriklausomybės atkūrimo muzikologas Kazimieras Garlauskas, išgirdęs jos kūrinių garsiajuostę ir tuo metu darbavęsis Lietuvos radijuje, pasiūlė muzikologui Vaclovui Juodpusiui parengti apie ją keletą laidų. Ir taip, šio muzikologo ir jo žmonos Liucijos vadovaujamo Lietuvių muzikų rėmimo fondo dėka, jos kūrinių Lietuvos radijuje jau yra per 100 įrašų, savo repertuaruose turi Lietuvos Muzikos akademijos profesoriai: sol. Virgilijus Noreika, Veronika Vitaitė; docentai Ramutė Vaitkevičiūtė, Aleksandra Žvirblytė; dainininkai Judita Leitaitė, Vladas Prudnikovas, Natalija Katilienė, Aušra Cicėnaitė, Sabina Martinaitytė ir, daug kitų. Praėjusiais metais Lietuvos Muzikos rėmimo fondas (Liucija Stulgienė, direktorė), talkino, išleidžiant G. Gudauskienės variacijas fortepijonui lietuvių liaudies šokio „Suktinis" tema. Kūrinys jau pasiekė Lietuvos mokyklas, konservatorijas ir Lietuvos Muzikos akademijos padalinius.

Komp. Gudauskienė 1973 m. priimta į profesinę JAV kompozitorių draugiją ASCAP (pirmoji tarp JAV kompozitorių–moterų), įtraukta į „Contemporary American Composers, who is who in American Music", „International Who is Who in Music" bei „Encyclopedia of Women Composers".

Komp. G. Gudauskienės kūriniai yra melodingi, populiarūs čia ir Lietuvoje. Nepaprasto grožio kūrinį „Viešpaties pasaulis" 2003 m. lietuvių kapinėse atliko sol. A. Barniškis akompanuojant pianistui R. Mockui.

Už nuopelnus Lietuvos kultūrai, prezidentas Valdas Adamkus apdovanojo 1998 m. Lietuvos Didžiojo kunigaikščio ordinu.

Angelė Nelsienė

Unikalių išraiškų menininkas

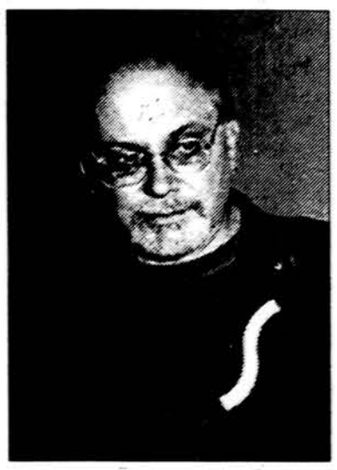

Rimas VisGirda.

Rimo VisGirdos keramika pasižymi unikalios formos ir keistų piešinių sinteze. Jo darbai nėra tradiciniai taikomosios dailės dirbiniai ir reiškiasi ne vien vazų, lėkščių ar kitų tradicinių indų pavidalu. Rimas kartu ir skulptorius, originalių plastinių išraiškų kūrėjas. Jo puodynės virsta žmogaus portretais, jo plokštėse atsiranda skaidrių spalvų piešiniai. Piešinių siužetai nusmailinti aštriais kampais, kandūs savo prasmėmis. Rimas nėra joks grožio salono dekoratorius, užsivertęs gėlių puokščių bei pavasario paukščiukų emblemomis. Savo darbais jis reiškiasi, kaip negailestingas visuomenės ydų bei išsigimimų kritikas. Pasirinkęs kone juokdario rolę, dailininkas vanoja šonus pasipūtusiems tuščiaviduriams ponams, įvairaus plauko visuomeninėms atplaišoms. Vis dėlto ant jo keramikos darbų išpiešti komiksai, rodos, nieko asmeniškai neužgauna, tačiau savo žodį taria tiesiai ir atvirai.

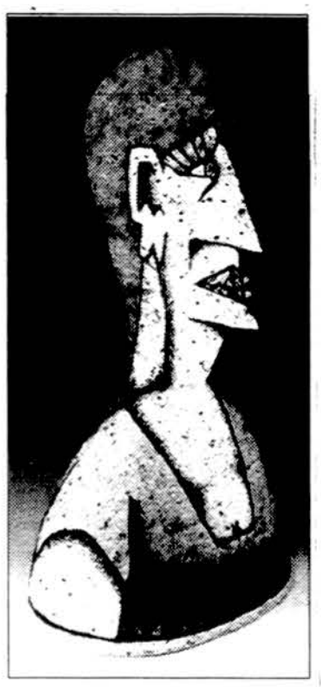

Rimas VisGirda. „Moteris".

Štai išsipusčiusi dama graso ilgais plėšriais nagais, o kitame paveiksle, kaip gaidžiai, vienas prieš kitą stovi du nedraugiškai nusiteikę ponai. Šunys visada išsišiepę urzgia, piktai rodydami savo aštrių dantų eiles. Panašių epizodų yra ir daugiau. Tačiau ne viskas taip žiauru Rimo kūryboje. Komiksai juk ir prajuokina: įsimylėjusių porelės slapta siekia pasibučiuoti, vyro povyza nepaprastai ištempta į aukštį, tarsi jo galva būtų kiaušinio formos. Moterų lūpos visada skaisčiai raudonos, neproporcingai didelės. Veidai nutapyti kubistiškai — nosys ir smakrai labiau panašūs į trikampius ar stačiakampius.

Rimas VisGirda nėra užsidaręs savo studijos kambarėlyje. Jis eina su gyvenimu, tą gyvenimą stebi ir apie jį kalba. Taip, kalba. Savo darbams jis kuria titrus, kurie paryškina jų simbolinę prasmę. Pacituosiu Ričardo Bubelio, aprašiusio Rimo VisGirdos parodą, vykusią „Arkos" galerijoje, Vilniuje, žodžius apie darbą, pavadintą „Keistas dalykas". Bubelis rašo: „Keistas dalykas — tai kartu ir vyras ir moteris, ir musmirė. Moters figūrą žymi balta (kojų) ir geltona (suknelės) spalvos, o viršuje ji užbaigiama aštriu kaklo ir galvos siluetu. Moters suknelė — musmirės kepurė, musmirės kotas — vyro veidas. Akcentuotos moters kūno dalys — ilgi smailūs pirštai, ypač blakstienos, kojos ir aukšti batelių kulnai — viskas liudija apie moters ir musmirės giminystės ryšį. Tai kartu ir grožis, ir klasta, ir nuodai. O žmogaus veidas paraudęs..." (*Lietuvos rytas,* 1993 rugpj. 13 d.).

Algimantas Kezys

„Nevadinu savęs kompozitoriumi...”

Lietuvos Liaudies kultūros centro, Lietuvos Chorų sąjungos, Vilniaus Šv. Kazimiero bažnyčios ir Vilniaus jėzuitų gimnazijos organizuotas, šių metų spalio 11 dieną įvyko Fausto Strolios autorinis giesmių vakaras „Įženk į mūsų dieną, Jėzau”. Lionginas Virbalas, SJ, Šv. Kazimiero bažnyčios rektorius, su dvylika jėzuitų kunigų iš visos Europos, suvažiavusių į Vilnių jėzuitų konferencijon, koncelebravo šv. Mišias Fausto ir Teresės Strolių bei jų giminių intencija. Autorinio koncerto metu vargonininkui, chorvedžiui, kompozitoriui ir pedagogui Faustui Stroliai įteiktas Lietuvos valstybės ordinas „Už nuopelnus Lietuvai” ir padėkos raštas, pasirašytas Lietuvos Respublikos prezidento Rolando Pakso.

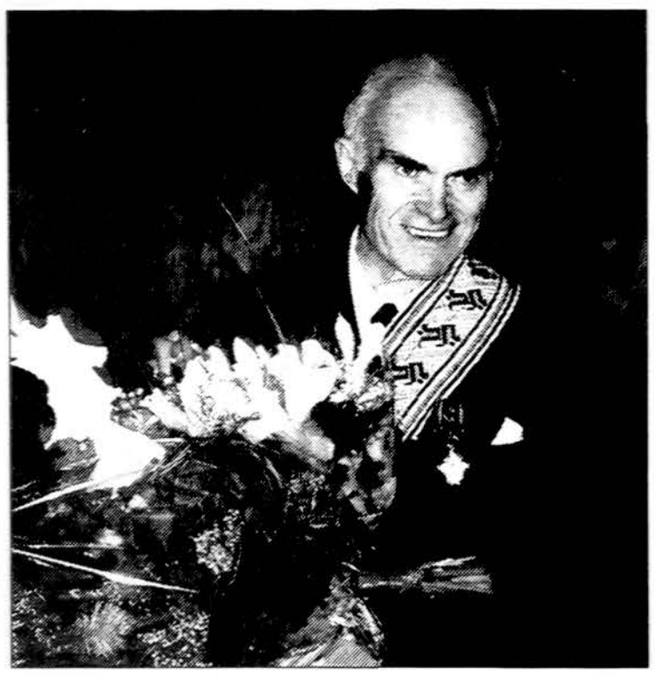

Muzikas Faustas Strolia.

Paprašėme gerbiamo muziko papasakoti apie šią kelionę į Lietuvą.

– Leonidas Abaris, giesmių vakaro „Įženk į mūsų dieną, Jėzau” organizatorius paklausė, ar nežadu atvykti į Lietuvą? Pasakė dvi datas ir liepė pasirinkti. Pasirinkau spalio 11 dieną. Puiku, tarė L. Abaris, surengsime Jūsų autorinį koncertą.

Į Lietuvą atvykome spalio 9 dieną, su mano gyvenimo palydove, brangiausia Terese Pupininkaite Stroliene, ketvirtos kartos Amerikos lietuvaite, lietuvio knygnešio produkraite. Kartais man atrodo, kad tai jai reikėtų įteikti ordiną, o ne man. Ji daugiau nusipelnė už mane – ji beveik viena užaugino keturis sūnus, vežiodama juos į skautų ir ateitininkų sueigas bei tautinių šokių repeticijas, o šeštadieniais į lituanistinę mokyklą. Ji mane įgalino po darbo studijuoti (lankiau vakarais Čikagos Muzikos kolegiją), dirbti lietuvišką kultūrinį darbą ir dar šį bei tą sukurti.

Antrą dieną po atvykimo dalyvavau Lietuvos muzikos akademijos organizuotoje chorvedžių konferencijoje, skirtoje a.a. Hermano Perelšteino 80–mečiui paminėti. Per pietus vyko koncertas–susitikimas Vilniaus jėzuitų gimnazijoje su s. Edita Šicaite ir kun. Antanu Saulaičiu, SJ. Buvau nustebintas ir sujaudintas žiniasklaidos dėmesio. Lietuvos radijo II programos „Klasika” laidoje „Muzikinis portretas”, vyko pasikalbėjimas su laidos redaktore Rima Breineryte. O vakare generalinė autorinio vakaro repeticija Šv. Kazimiero bažnyčioje. Tiesa, kadangi koncertas vadinamas autoriniu, mano pareiga priminti, kad pats paskutinis kūrinys Pauliaus Jurkaus žodžiams „Parveski, Viešpatie” yra sukurtas tėvelio Juozo Strolios. Tebūnie tai kukli mano padėka mūsų tėveliams. Tėveliui, kuris neviltingose pabėgėlių stovyklų sąlygose ne tik kūrė, bet ir mus mokė muzikos paslapčių, ir mamytei – mezzosopranui Zentai Strolienei, kuri, jo giesmes giedodama bažnyčiose, per visas šventes maldingai prašė, kad „po Dievo Apvaizdos ranka vėl atsiverstų vaga, pilna gyvybės ir žiedų, kad sužydėtų vėlei Lietuva!”...

Fragmentai iš F. Strolios biografijos

Faustas Strolia gimė 1931 m. Tauragėje. Muzikos pradėjo mokytis pas tėvą Lietuvoje ir Drezdene. Bažnytinę muziką studijavo Pontificio Instituto di Musica Sacra Romoje. 1972 m. įsigijo magistro laipsnį iš muzikos pedagogikos. 1957 – 1960 m. vargonininkas ir chorvedys, paskiriamas lituanistinės mokyklos vedėju Šv. Pranciškaus lietuvių parapijoje East Chicago, IN. Nuo 1959 – 1965 m. Čikagos lituanistinių mokyklų vaikų ansamblių vedėjas, dainų ir šokių mokytojas. Nuo 1959 m. iki 1982 m. kiekvieną vasarą muzikinis vadovas Dainavos, „Neringos” arba Rako jaunimo stovyklose.

1959 – 1993 m. Faustas Strolia dirba Čikagos aukštesniojoje, Dariaus ir Girėno, ir Maironio lituanistinių mokyklų dainų mokytoju.

– Gerbiamas Muzike, Jūs daug metų dirbote su vaikais. Ar tai pašaukimas?

– Aš baigiau muzikos pedagogiką. Turiu magistro laipsnį. Tai mano tikroji profesija – darbas su vaikais. Daug metų mokytojavau amerikiečių mokyklose, savaitgaliais lietuviškose. 25 metus dirbau Čikagos lituanistinėje, porą metų Lemonto Maironio lituanistinėje mokykloje. Esi laimingas žmogus, jei jaunimas tave priima, supranta. Dirbti su vaikais, mokyti juos, įdiegti meilę muzikai, tai tikrai prasminga.

Per gyvenimą su Vyčių choru

Žmogaus daina ir jo balsas yra neatsiejami – jie negali egzistuoti vienas be kito, o žmogaus balsas – pats nuostabiausias muzikos instrumentas. Karalienės Elžbietos I koplyčios vargonininkas ir kompozitorius William Byrd 1588 m. šitaip apibūdina tą nuostabų instrumentą – žmogaus balsą bei jo meną: „Dainavimo menas yra lengvai mokomas ir lengvai išmokstamas, kai yra geras mokytojas ir gabus mokinys...”

Būtent toks gabus mokytojas ir yra Faustas Strolia, nuo 1960 m. vadovaująs Lietuvos Vyčių chorui.

– Tiek metų vadovaujate chorui, ką jis Jums reiškė tada ir ką reiškia dabar?

– Lietuviai mėgsta dainuoti. Buriasi į kolektyvus, chorus ir dainuoja, taip išreikšdami savo dvasios būseną, liūdėdami ir džiaugdamiesi. Lietuvos Vyčių choras, kaip viena šeima, kurią jungia skambanti dainų gija, besiliejanti lietuvišku žodžiu. Mano žmona aktyvi vytė ir mes palaikome chorą.

Jau beveik treji metai vadovavimą chorui perėmė jauna gabi muzikė Alma Preisaitienė. Jaunoji karta turi įsijungti į veiklą. Taip ir atsitiko, ir dėl to esu labai laimingas. Dabar galiu daugiau dėmesio skirti vaikams ir vaikaičiams. Bet kokią organizaciją lengviausia uždaryti! Tai ne mano žodžiai, tai Vytauto Radžiaus žodžiai, bet pagalvojome, kad šį chorą reikia išlaikyti. Galų gale, Lietuvos Vyčių chore ir savo žmoną Teresę sutikau.

Juozas Mikutavičius (dešinėje), Lietuvos Liaudies kultūros ir Lietuvos Dainų švenčių direktorius, prisega muz. Faustui Stroliai **prez. Rolando Pakso paskirtą valstybinį ordiną „Už nuopelnus Lietuvai”.**

Pirmoji pasaulio lietuvių dainų šventė

1978 – 1983 m. Faustas Strolia Čikagos lietuvių styginio ansamblio vadovas. 1966, 1971, 1978 ir 1983 m. dirigavo jungtiniams vaikų, o 1991 m. suaugusiųjų chorams Dainų šventėse. Vienas iš dirigentų 1994 m. Pirmojoje pasaulio lietuvių dainų šventėje Vilniuje. 1980 m. VI Tautinių šokių šventės muzikos vadovas. Yra sukomponavęs mišias bei keliasdešimt dainų chorui ir skautams.

– Gal papasakotumėte skaitytojams apie pirmąją Pasaulio lietuvių šventę, vykusią Vilniuje 1994 m., kurioje buvote vienas iš dirigentų?

– Tai buvo prieš 9 metus. Pirmą kartą sugrįžau į laisvą tėvynę Lietuvą. Ne šiaip sau, o būti Pirmosios pasaulio lietuvių dainų šventės vienu iš dirigentų. Atvažiavau tada su Vyčių choru, įsteigtu Amerikoje prieš 87–erius metus.

Leonidas Abaris, Jėzuitų gimnazijos choro vadovas, buvo paskyręs mums kadetą. Jis mus globojo. Vieną dieną šventės metu pasiklydo choristas – jis mūsų ieško, mes jo ieškom, kaip nykštukas su namuku. Tada L. Abaris greitai suorganizavo „paieškas” ir viskas baigėsi laimingai. Įspūdžiai, žinoma, buvo nepakartojami.

Įvertintas, nes nusipelnė

Faustas Strolia turi begales apdovanojimų ir įvertinimų.

1982 m. pažymėtas Vydūno jaunimo fondo premija, 1984 m. Balzeko kultūros muziejaus ir 1985 m. Lietuvos Vyčių žymeniu.

1986 m. kompozitoriui Faustui Stroliai įteikta JAV LB Kultūros tarybos Muzikos premija.

1991 m. Pedagoginio lituanistikos instituto garbės diplomas.

1995 m. Lietuvos Vyčių seime pakeltas į garbės narius.

– Esate gavęs tiek žymenų ir apdovanojimų. Kuris įvertinimas Jums yra brangiausias?

– Skautai mane apdovanojo žvaigžde. Tai labai malonus įvertinimas, nes nesu su jais dirbęs, tik vieną kitą dainą sukūręs. Šaulių apdovanojimas irgi netikėtas ir labai brangus. Ir, žinoma, su giliu nuolankumu priėmiau žinią, kad Lietuvos Respublikos prezidentas Rolandas Paksas mane šiais metais Valstybės dienos proga už lietuvišką kultūrinę veiklą išeivijoje apdovanojo Lietuvos valstybės ordinu. Noriu padėkoti Irenai Skomskienei, mane pristačiusiai. Labai gaila, bet dėl asmeninių šeimyninių aplinkybių, skausmingos brolio netekties, iškilmėse negalėjau dalyvauti.

„Aš savęs kompozitoriumi nevadinu...”

Kai Lietuva pusę amžiaus buvo už geležinės uždangos, Faustas Strolia sakėsi vis ką nors sukurdavęs, kuo dalindavosi su savo bendrakeleiviais išeivijoje, o vertingesnius kūrybos žiedelius atsargiai dėjo ant lietuvybės aukuro. Pasirašydavo kompozitorius Viltenio slapyvardžiu, nes niekada nebuvo praradęs vilties į tėvynės prisikėlimą.

– Po II Vatikano susirinkimo, ruošiantis įvairiems bažnytiniams minėjimams reikėjo giesmių. Mes, žinoma, turime nemažai giesmių, bet ne visos jos tiko. Reikėjo trumpų giesmių, pavyzdžiui, įžangai. Taip ir prasidėjo kūrybinis kelias. Kunigas Stasys Yla parašė žodžius, o aš sukūriau tiems žodžiams muziką. Aš savęs kompozitoriumi nevadinu. Kompozicijos nesimokiau, tik žinojau, kaip reikia kurti, kokios yra taisyklės ir tiek. Vilniuje, akademiniame mieste, tiek daug talentingų kompozitorių. Vilnius turi rimtą kompozicijos katedrą, aš į tą pusę bijau net pažiūrėti. Bet, jei laikai mane pripažins, nesipriešinsiu.

Kas giesmes nuvežė į Lietuvą? Ogi, surinkau savo sukurtas religines giesmes į vieną pluoštą. Lietuvos Vyčiai padėjo išleisti ir išsiunčiau. Taip giesmės atsirado Lietuvoje.

– Giesmių koncerte kamerinis choras „Aidija”, vadovaujamas Romualdo Gražinio, ir Nacionalinės M. K. Čiurlionio menų mokyklos choras atliko Jūsų sukurtas giesmes. Ar dalyvavo daugiau atlikėjų?

– Didžiąją koncerto dalį atliko tie du chorai. Iš viso dalyvavo 9 chorai: Vilniaus Arkikatedros bazilikos didysis choras, Vilniaus Arkikatedros bazilikos vaikų choras, Vilniaus Šv. Kazimiero bažnyčios choras, Lietuvos Dailės muziejaus moterų choras „Eglė”, Vilniaus „Minties” gimnazijos jaunių choras ir Vilniaus jėzuitų gimnazijos mišrus jaunimo choras.

Po 62 metų klajojimo po pasaulį ir mano kuklios pastangos įvertintos, apvainikuotos tokio nemeluoto dėmesio koncertu! Tiek daug dalyvaujančių choristų, jaunimo ir vaikų. „Mano sieloj šiandien šventė”, kokios aš nei sapnuose nebuvau susapnavęs.

Noriu padėkoti dailininkei Ariadnai Čiurlionytei, padėjusiai paruošti parodėlę, visiems poetams – giesmių žodžių autoriams ir iškiliesiems muzikams, chorvedžiams ir choristams, solistui Mindaugui Žemaičiui ir maestro Bernardui Vasiliauskui.

Neapsakomai džiaugiuosi, galėjęs pabūti su savo šeima – chorine šeima. Kai gieda tavo sukurtas giesmes, jautiesi toks artimas ir savas. Pradžioje, kai pamačiau tiek daug choristų, maniau nesugebėsiu. Turi būti kontaktas su žmonėmis, reikia apglėbti visus žvilgsniu, pagauti nuotaiką, jausmą. Kitaip žmonės galvos, ką jis ten mojuoja..? Tačiau man pavyko, žmonės tokie geranoriški.

Visos kelionės ir viešnagės Lietuvoje metu nebuvo jokio nusivylimo. Pagalvoju, kiek gerų žmonių žemėje.

Džiaugiuosi, galėjęs nors trumpai savo koncertu padėkoti, prisiliesti ir prie tų mūsų tautiečių, kurie Sibire kentėjo didžiausią gyvenimo neteisybę. Kai kankinė Adelė Dirsytė, nors ir „suledėjusiomis lūpomis” meldė Dievą ir žadino savo jaunesnių bendrakeleivių viltis. Kai tuo pačiu metu vakaruose poetas Paulius Jurkus su visais mumis, karo nublokštaisiais, meldė Dievą, kad iš „tremtinio kelių liūdnų” Dievas mus surinktų. Lai jiems būna žinoma, kad jų sunki dalia buvo visada gyva mūsų širdyse.

Vitalija Pulokienė

„Tose erdvėse reikia kai ką susitikti”

Vasarai iškeliavus, pajūrius saugoti patikėjus žuvėdroms, aplankius tolimesnius kraštus, arba kad ir artimesnes apylinkes, sugrįžus į savąsias pastoges, dabar jau teks belstis į koncertinių salių, operų teatrų bei kitų renginių duris.

New Yorko lietuvišką visuomenę maloniai pradžiugino LR generalinis konsulatas, spalio 3 d. pakviesdamas į Irenos Daukšaitės–Guobienės grafikos darbų parodą.

Parodą atidarė konsulato patalpų šeimininkas gen. konsulas Mindaugas Butkus. Padėkojęs susirinkusiems už atsilankymą, pristatė ir pačią dailės darbų autorę I. Daukšaitę–Guobienę. Ji taupiu žodžiu save su į parodą atsilankiusiais supažindino. Prisipažino, kad gimusi Kaune, 1942 m. Grafikos specialybę studijavo Vilniaus valstybiniame dailės institute. Kuria estampus, mažąją grafiką, ekslibrisus, iliustruoja knygas. Priklauso Lietuvos Dailininkų sąjungai. Personalines parodas Lietuvoje ir kitur yra surengusi 13 kartų, o grupinėse dalyvavo 24 kartus. Įvairiomis premijomis ir diplomais apdovanota 16 kartų. Jai kūryba – tai labirintas, kuriame atpažįsta prasmes, esančias už matomų ribų. „Balto lapo erdvę, baltą dėmę, išpjautą erdvėje, ją turime užpildyti savimi. Tai magiškas aktas, kuriuo mes atveriame slaptuosius kanalus, išgirstame slaptąsias kalbas. Gal tai dieviškos apraiškos darnos su pasauliu vizija, irimo estetika ar provokuojantis šėtono gundymas. Taip mes brėžiame savo autentiškumo ratą, teigiantį – aš esu”.

Buvo išstatyta 24 didoki (nuo 49 x 99 cm iki 100 x 52 cm) paveikslai, o prie sienos esančioje lentynoje išdėstyta keliolika nedidelių, kai kurie jų ir ant japoniško šilko atlikti darbai.

Dail. I. Daukšaitės–Guobienės parodoje išstatyti darbai daugiausia atlikti ant specialaus, storo popieriaus, naudojant mišrią techniką: akvarelė, tušas, pieštukas, koliažas. Daugelio darbų pagrinde vyrauja šviesi, šilta spalva. Daug erdvės, kuri užpildyta įvairių spalvų ir formų dėmėmis, išsiliejimais, įvairiais suraizgytais brėžiniais. Visa tai jungiasi į tobulą spalvinį, ritmišką judesį.

„Visi menininkai svajoja, o Irena Daukšaitė–Guobienė – labai, – sako menotyrininkas Alfonsas Andriuškevičius. – Svajonėms reikia erdvių. Tose erdvėse reikia ką nors susitikti. Nors svajonės vyksta erdvėse, kurių prišildyti tiesiog neįmanoma, nes jos begalinės. Objektai toli gražu ne visuomet yra įkaitę, vis dėlto svajonėse (ir Irenos taip pat) dalyvauja šiluma. Ją teikia šiltos spalvos”.

Sudomina 4 paveikslų (koliažas) ciklas. Kiekvienas jų sudėtas iš trijų lygių, gulsčių dalių ir susiūtas nelygiais, kreivais, aukštai ar žemai iškilusiais, suraizgytais auksinių ar sidabrinių siūlų dygsniais. Toptelėjo mintis, kad tie 4 paveikslai, panašiai kaip ir Čiurlionis dalį savo paveikslų yra pavadinęs muzikos terminais, ar tik nebus pavadinti sonatų vardais (sonata susideda iš trijų dalių), o čia dar susiraizgę, ir sutrūkinėję siūlai (stygos?) Neįspėjau! Paveikslai pavadinti „Aukso (ar sidabro) siūlais siūta!” (II, III ar IV). Šiaip ar taip, tie siūlai man nedavė ramybės. Į talką ateina ir mane nuramina menotyrininkė Rita Mikučionytė. Ji aiškina: „Šilkinis, vilnonis, aukso ar sidabro siūlas yra ne vien montuotos kompozicijos jungimo priemonė, bet ir ritmo elementas, pasikartojantis dygsnis. Siūlas virsta iškilia spalvota linija, kuri magiškai dalija neužpildytą erdvę ir akcentuoja sluoksnių jungtį ar šalia esančio miniatiūrinio atspaudo ritualinę reikšmę”.

LR gen. konsulatui ir jo šeimininkui gen. konsului M. Butkui priklauso padėka už padovanotą dailės darbų parodą, kurią aplankė ir pasigėrėjo didokas meno mėgėjų būrys.

P. Palys

Dail. Irena Daukšaitė–Guobienė (viduryje su gėlėmis) savo parodos atidaryme spalio 3 d. LR konsulate New Yorke.

Aidas ir Dainius Puodžiukai Premijų šventėje

Dainius Puodžiukas pradėjo smuiko studijas, būdamas penkerių metų. 1995 m. baigė M. K. Čiurlionio menų gimnaziją, 2000 m. baigė Lietuvos Muzikos akademiją, o 2003 m. Bostono universitetą.

Dainius Puodžiukas.

Mokėsi E. Digrio, prof. J. Dvariono, doc. I. Armonaitės ir prof. R. Katiliaus klasėse. Daugelio seminarų, tarptautinių festivalių ir konkursų dalyvis bei laureatas: „Kaunas 1991", „Gintarinė svetainė 1992", „Atžalynas 1997" ir 1998, „Music Academy of the West" — Santa Barbara, 1999", „Thomas Mann — Nida, 2000", Soesterberg — Olandija, 2001. New York festivalyje „Jaunieji virtuozai, 2001" pelnytas laureato vardas suteikė galimybę koncertuoti Maskvos Gniesinų instituto ir garsiojoje New York Carnegie Hall salėse.

Dainius tarptautinių ir respublikinių konkursų laureatas: Usti nad Orlici (Čekija, 1991) — II vieta, V. Motiekaičio (Vilnius, 1995) — I vieta, J. S. Bach (Boston, JAV 2000) — I vieta, Virtuozinių pjesių (Boston, 2003) Grand Prix, Bostono universiteto koncerto su orkestru (Boston, 2003) — I vieta.

1997 m. atstovavo Lietuvai P. Boulez įkurtoje 20 amžiaus Muzikos akademijoje, Paryžiuje. 1999 m. jam suteikta galimybė stažuotis Paryžiaus konservatorijoje pas prof. S. Gaseau. Jaunasis smuikininkas grojo solo su Lietuvos kameriniu, Lietuvos nacionaliniu simfoniniu, KREMERata BALTICA, Bostono universiteto simfoniniu ir Boston POPS orkestrais. Koncertavo salėse: Boston Symphony Hall, Tsai Performance Center, Edvard Pickman Concert Hall. Taip pat grojo rečitalius Italijoje, Olandijoje, Prancūzijoje, Rusijoje, Šveicarijoje ir JAV. Pastaruoju metu daug koncertuoja su savo broliu pianistu Aidu. Meninį individualumą gilino žymių smuiko pedagogų — V. Spivakov, L. Berlin, P. Salaff, Y. Mazurkevich, K. Winkler meistriškumo kursuose. Šiuo metu Dainius studijuoja Longy School of Music prestižinėje „Artist Diploma" programoje, prof. D. Pomerants - Mazurkevich smuiko klasėje.

Aidas Puodžiukas gimė 1980 m. balandžio 14 d. Vilniuje, muzikų šeimoje. 1998 metais baigė M. K. Čiurlionio menų gimnaziją mokytojos — ekspertės M. Lapėnaitės fortepijono klasėje. Nuo 1998 m. studijavo Lietuvos Muzikos akademijoje doc. Aleksandros Žvirblytės klasėje. 2001 metais sėkmingai išlaikęs stojamuosius egzaminus, Aidas buvo priimtas į vieną garsiausių pasaulyje muzikos mokyklų — Julliard muzikos mokyklą New York, kur studijavo garsaus pianisto — prof. Jerome Lowenthal fortepijono klasėje. Nuo 2002 metų A. Puodžiukas studijuoja Bostono universitete — College of Fine Arts prestižinėje „Artist Diploma" programoje pas pasaulinio garso pedagogą Anthony di Bonaventura.

Aidas Puodžiukas tobulino savo meninius įgūdžius įvairiuose meistriškumo kursuose pas žinomus pianistus ir pedagogus: Emanuel Krasovsky, Lev Natocheny, Igor Laszko, Lazar Berman, Peter Eicher.

Jaunasis pianistas dalyvavo tarptautiniuose festivaliuose Lietuvoje — „Gintarinė svetainė 1992", „Kaunas 1995", „Atžalynas 1997", „Sugrįžimai 2002". Aidas taip pat buvo pakviestas dalyvauti prestižiniuose tarptautiniuose muzikos festivaliuose — „Music Academy of the West" Santa Barbara (JAV, 2000), „Sarasota Music Festival" (Florida, JAV, 2001), The Piano Institute at Colby (Maine, JAV 2003).

A. Puodžiukas yra aštuonių tarptautinių konkursų laureatas: B. Dvariono pianistų konkursas (Vilnius, 1992), „Virtuosi per musica di Pianoforte" (Usti nad Labem, Čekija, 1993), Maria Canals (Barcelona, 1995), Stasio Vainiūno (Vilnius, 1996, 1998), Heida Hermans (JAV, 2002), fortepijoninių ansamblių konkursai: Visaginas (1997) ir Kaunas (2000).

Pianistas pelnė diplomą M. K. Čiurlionio tarptautiniame pianistų konkurse (Vilnius, 1999). Pirmąją vietą laimėjo A. Dvorak respublikiniame pianistų konkurse (1996). 1999 m. Aidas laimėjo pirmąją premiją „Yamaha foundation of Europe" pianistų konkurse Vilniuje.

Aidas Puodžiukas.

Jaunasis pianistas grojo solo su Lietuvos Valstybiniu simfoniniu orkestru ir Lietuvos Nacionaliniu simfoniniu orkestru.

A. Puodžiukas daug groja solo bei kamerinę muziką įvairių kamerinių ansamblių sudėtyje. Koncertuoja ne tik Lietuvos didžiosiose salėse, bet ir užsienyje (Slovėnijoje, Lenkijoje, Vokietijoje, JAV). Pastaraisiais metais Aidas labai daug koncertuoja su savo broliu — smuikininku Dainium.

Jie koncertavo JAV miestuose: Cleveland, Daytona Beach, St. Petersburg, New York, Worchester, Boston.

Kanadiečiai dovanos modernaus meno šventę

Kanados Lietuvių dailininkų draugijos 2002 m. įkūrėja Irma Makariūnaitė, vildamasi jaunuosius menininkus suburti bendrai veiklai ir siekdama išplėsti tradicinės parodos sąvoką, sujungiant įvairias dailės sritis, kryptis, stilius, tapo ir parodos „Crossing Borders" organizatore. Ši jos svajonė, pirmoji paroda Čikagoje, įsikūnys 2003 m. lapkričio 14–osios, penktadienio vakarą, kai M. K. Čiurlionio galerijos sales užplūs meno mylėtojai, norintys pasiduoti nepažįstamo meno vilionėms, arčiau susipažinti su iš Kanados atvykstančiais kūrėjais. Smagu, kad M. K. Čiurlionio galerija, neseniai „sudrebinusi" Čikagos žemę ne tik fotoakto darbais, bet ir naujų fotografijų kūrėjų pristatymu, vėl kviečia, į kanadiečių ruošiamą, dabarties modernaus meno šventę, kurioje spindės instaliacijos ir video ekrano vaizdai, netikėtos, išradingai atliktos tekstilės kompozicijos, skaitmeninėmis technologijomis sukomponuoti koliažai, litografijos, tapybos ir fotografijos kūriniai.

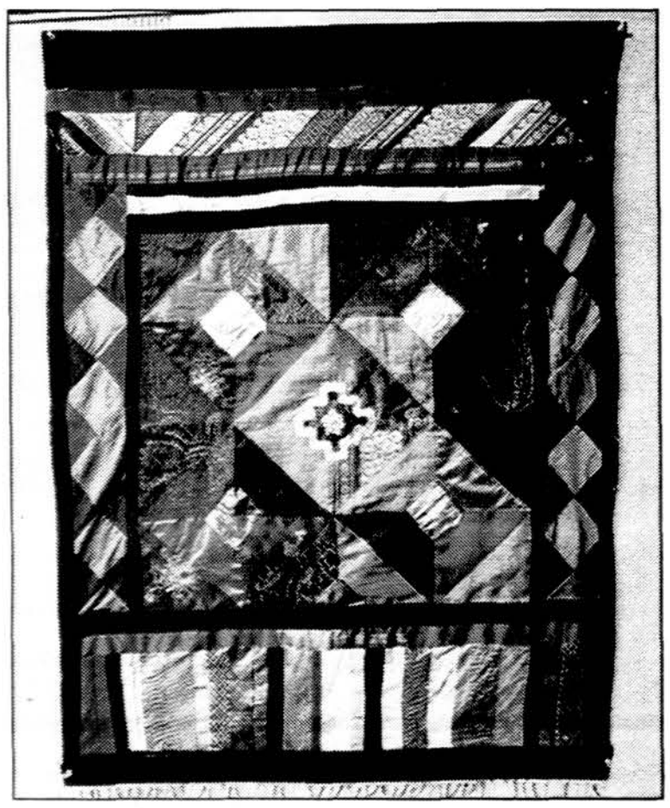

Rita G. Forrest–Bulova. „Auka Aušros Vartų Madonai". Tekstilė: siuvinėtos ir rankomis siūtos skiautinės, komerciniai ir dažyti siūlai.

Šiuolaikinė dailė, siekdama būti progresyvi, įvairias menų rūšis tarsi suveja į vieną spalvingą kamuolį ir, atsigręžusi į socialines problemas, visuomenę kviečia pokalbiui. Kūrinio monologas ar dialogas, tarpstantis šių dienų įvykių aplinkumoje, dažniausiai ne tik pasiekia žiūrovo dėmesį, bet ir priverčia savyje išplėtoti idėjos potekstes. Tai atrodo nepaprastai įdomu, nes šis menas atskleidžia dabarties kūrėjo galias, o gal nusako ir meno ateities viziją.

Vis dažniau kūryboje panaudojamos naujos technologijos, vis dažniau tarp nūdienos sukurtų reiškinių ryškiausiai išsiskiria „mass–media". Vienos minutės video „Silpnas pulsas" , sukurtas jauno menininko Arvydo Slabosevičiaus, dalyvavusio City TV, Chum City TV projektuose, įkūrusio savą masinės informacijos priemonių verslą Toronto, bus parodytas ir M. K. Čiurlionio galerijoje.

Retai lietuviškose galerijose įsikuria instaliacijos, jos, kaip gyva būtybė, pasirodo ir išnyksta. Atsiradus geram kūriniui, atsiranda ir galimybė interpretacijai, todėl ir gerai sumanytos instaliacijos istorija gali tęstis, tik tapdama žiūrovo istorija. Parodoje bus eksponuojamos Pauliaus Grajausko, Rimos Macikūnas ir Luci Dilkus instaliacijos. Jeigu Pauliaus Grajausko instaliacijomis dažnai keliami etiniai klausimai, susiję su nežymiais procesais, pastebimais kasdienybėje; tai vietos, laiko, įvykio momento santykis su to proceso dokumentacija, kuriančia stabdžius ir filtrus, lyg stengiantis nurodyti visuomenės reiškinį, sakant: „pažvelk štai čia", ir leidžiant žiūrovui kartu spręsti uždavinį, Rima Macikūnas, įsigilinusi į lėlės Barbės transformacijas, veda prie bendresnių Šiaurės Amerikos ir lietuvių Amerikoje kultūros klausimų. Pauliaus Grajausko naujausios parodos: – „West" projektas ir „Outskirts" grupės paroda galerijoje 1313, Toronto (bakalauro laipsniai McMaster University, Hamilton ir Queens University, Kingston). Rima Macikūnas studijavo The Akureyri Fine Art Center, Iceland, Fine Arts Studio at University, Toronto, The University of Strathclyde, Scotland, kuria papuošalus, dalyvauja parodose lietuviu ir kanadiečių galerijose.

Dailininkės Luci Dilkus instaliacijos tyrinėja vidutinio amžiaus moters rolę visuomenėje. Tai atsispindi jos darbuose „Kilometras 1", „Kilometras 2", kur autorė moters kūno formas apvynioja 1,000 metrų dziuto siūlais, naudojant mišrios technikos priemones, susipina tradicijos ir valdančios dabarties simboliai, kuriama nauja meno vertės sistema, o kokiais vaizdiniais pasirodo moteris, pamatysime parodoje. L. Dilkus – Vermont College Norwich University magistrantė, York University, Toronto, bakalaurė, Ontario College Art and Design, diplomantė, dalyvavo parodose Lietuvoje, Kauno langa, LVAC Etiobicoke, Ontario, galerijose ir kitur.

Čikagos meno mylėtojam jau žinoma Elytė Balkytė–Zubis, Calgary gyvenanti ir dirbanti dailininkė, savo kuriamo pasaulio meno vaizdus koliažuose sukabina daugiasluoksne ikonografija, naudoja piešinį, šriftą, spalvą ir po to perdirba skaitmeninėmis technologijomis. Gimusi Lietuvoje, baigė M. K. Čiurlionio menų gimnaziją ir Vilniaus Dailės, akademiją, studijavo Alberta College of Art and Design, Calgary taikomųjų technologijų centre, dalyvavo parodose Lietuvoje, Argentinoje, Urugvajuje, Čikagoje, Calgary, „Toronto, Elytė priklauso Kanados grafikų – dizainerių sąjungai, Kanados dailininkų federacijai.

Grafikas Otis Tamašauskas gimė Vokietijoje. Vienas žinomiausių grafikų, profesoriauja Queens University, Kingston, Ontario. Jau nuo 1979 m. apie grafikos meną ir kūrybos technologijas bei priemones skaitė paskaitas Menų mokyklose, dalyvauja tarptautinėse konferencijose, dalyvauja parodose Europoje, Kanadoje, Azijoje, jo darbų yra įvairiausiuose muziejuose, meno galerijų kolekcijose.

„Auka Aušros Vartų Madonai", tai dailininkės Ritos G. Bulovos–Forrest galimybė išreikšti pagarbą Mergelei Marijai, tai būdas atsiverti minčiai: „Aš radau prieglobstį tavyje". Naujausi menininkės darbai–abstrakčios geometrinės kompozicijos, serija gyvų, šviesių, siuvinėtų, dygsniuotų, į mazgus, mazgelius surištų, naudojant japonų „arashi shibori" techniką, rankomis susiūtų skiautinių. Rita dalyvauja parodose, jos kūrybą galėjome matyti Chuck Levitan galerijoje, New York, Balzeko muziejuje Čikagoje, „Motinos ir dukros" parodoje Toronto, Kanados lietuvių muziejuje – archyve Mississaugoje. Studijavo Vilniaus dailės akademijoje, Toronto Art Therapy Institute, Architecture at University, Toronto. Gyvena ir dirba kaip meno terapistė Toronto.

Tapyti ir ranka siuvinėti įspūdingi Kris Jurenas darbai skirti žmoniškos asmenybės atskleidimui. „Labai seniai kūgio formos kepurė buvo skirta atskirti negabiems moksleiviams nuo gabiųjų". Jurenas darbų personažai taip pat dėvi kūgio formos kepurėles, tik kiekvienas jų turi savo charakterį, jausmus ir iš gyvenimo jie gauna geriausia, ką šis jiems gali duoti.

Jauna fotografė Kristina Baliūnas, kurios fotografijos puošia laikraščio „Tėvyškės žiburiai" puslapius, savo nespalvotais fotogrfijas „Skrydis" ir „Malda" eksponuos M. K. Čiurlionio galerijoje. Ryerson Polytechnical University, Toronte, įgijo meno bakalauro laipsnį, dalyvauta parodose Kanadoje, seminare Prancūzijoje.

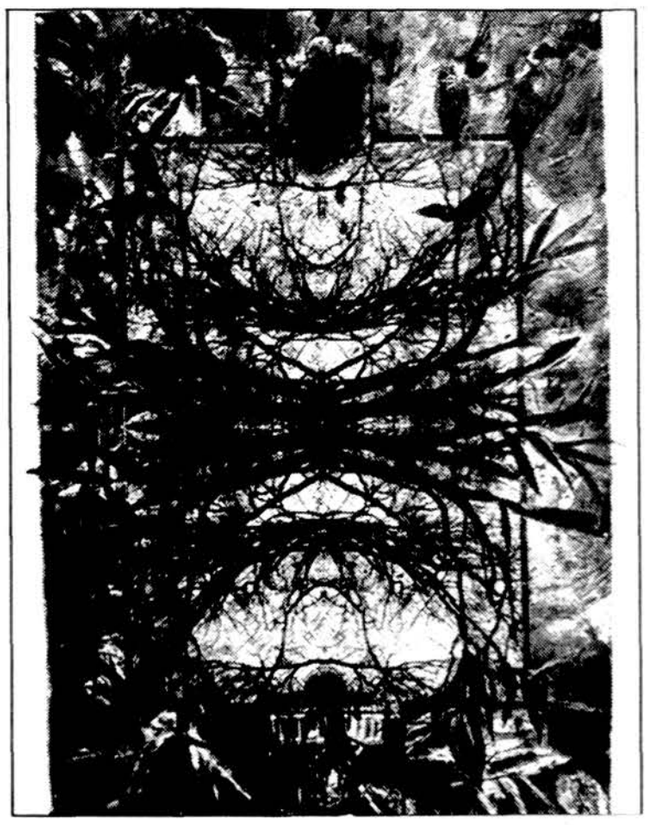

Irma Mikariūnaitė. „Mano šventykla". Mišri technika ant popieriaus.

Andrew Butkevičius, Hamiltone gyvenantis dailininkas, naudodamas senas šeimos narių, įvairių objektų istorines nuotraukas, fotomontažą, vaizdų fragmentus, kuria skaitmenines menines versijas. Dailės magistrą įgijo Windsor University, Ontario. Dalyvavo parodose Mississauga Lietuvių muziejuje – archyve, Toronto, Windsor meno galerijoje, Menų centre Clarington, Bowmanville, Ontario. Instaliacijos, video, skaitmeninė technologija – visa tai nūdienos dailininkų plastinės kalbos priemonės, vedančios į meno teritoriją. Autorių išmonės, kadro vaizdo estetika, struktūra leidžia įsijungti į bendrus vaizduojamo meno projektus.

Irmai Makariūnaitei artimiausia yra tapyba, tik ji skiriasi nuo įprastinės, nes dailininkė lyg susintetina laikmečio teikiamas galimybes ir savųjų gamtos įvaizdžių tobulam, tikslesniam išsakymui remiasi originaliu mąstymu, vysto simetrijos kompoziciją, kur gamtos motyvas, kaip idėja, kaip daugiaprasmis simbolis, iškyla iš suabstraktintų, tik nujaučiamų kraštovaizdžio detalių, egzistuojančių kažkokiame kitame erdvės ir laiko pjūvyje. Tai surasime tapybos ir koliažo kūriniuose „Žiemos magija", „Mano šventykla". Parodos organizatorė Irma Makariūnaitė yra baigusi Ontario College of Art and Design, Toronto, bakalauro laipsnis Meno istorijos Toronto University. Parodos Lietuvoje, Vilniuje ir Kaune; Latvijoje, Rygoje; Kanadoje – Toronto ir Mississauga. Kažkas neapčiuopiama slypi žmoguje ir išsiveržia pačiais įvairiausiais ženklais. O kurioje vietoje ir į kokį aukštį iškeliame pažinimo kartelę, priklauso ne tik nuo kūrinio, bet ir nuo geros valios, nes parodos išvystyta idėja visada nukreipta link žiūrovo.

Laima Krivickienė